

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Martiny Borovcové a soudců JUDr. Romany Novákové a Mgr. Ing. Borise Nypla ve věci

žalobkyně: **Stavební společnost s.r.o. Hostinné**, IČO 13585240
sídlem Chotěvice 360, 543 76 Chotěvice
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D.
sídlem Karlovo náměstí 559, 120 00 Praha - Nové Město

proti
žalované: **HST TECHNOLOGIC s.r.o.**, IČO 64257339
sídlem Zámecká 221, 543 01 Vrchlabí
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Hokrem, LL.M.
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha

o zaplacení 617 477,70 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Trutnově ze dne 22. února 2021 č. j. 15 C 77/2020-185

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se **potvrzuje**.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady odvolacího řízení ve výši 29 196 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta žalobkyně.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni 617 477,70 Kč s blíže uvedeným příslušenstvím (výrok I) a nahradit náklady řízení žalobkyni ve výši 220 785,20 Kč a České republice ve výši 563 Kč (výroky II a III).
2. Okresní soud vyšel ze zjištění, že žalobkyně provedla pro žalovanou na základě ústně uzavřené smlouvy o dílo z roku 2019 stavební práce ve vnitřních částech budovy čp. [REDAKCE] ve [REDAKCE]. Jednalo se především o sádrokartonářské a s nimi související práce. Již předtím provedla žalobkyně práce na vnějším plášti budovy a na její střeše, k čemuž došlo podle hodnocení okresního soudu na základě zvláštní smlouvy o dílo uzavřené v roce 2017. Pokud jde o dílo provedené na základě druhé smlouvy v pořadí, týkající se interiéru budovy, žalovaná je převzala bez jakékoliv výhrady ke kvalitě. Dohodnutou cenu však neuhradila. Cena díla byla mezi účastníky sporná toliko do výše 104 182,70 Kč. Tato částka se týkala zednických prací provedených subdodavatelem žalobkyně, panem [REDAKCE], a zaměstnancem žalobkyně, panem [REDAKCE], a dále ji tvořily náklady na použitý materiál. Rozsah prací provedených [REDAKCE] a [REDAKCE], jakož i cenu použitého materiálu zjistil okresní soud výsledkem obou jmenovaných osob, vyúčtováním pracovních cest [REDAKCE] jakožto zaměstnance žalobkyně a nákupními doklady za stavební materiál. Okresní soud naopak nepřisvědčil námitce žalované, že pohledávka uplatněná žalobkyní zanikla v důsledku zápočtu. Žalovaná předně tvrdila, že odstoupila od smlouvy, jejímž předmětem byla rekonstrukce vnějšího pláště budovy (kamenické práce) a z tohoto důvodu měla právo na vrácení již zaplacené ceny díla ve výši 496 259 Kč. Okresní soud dospěl k závěru, že se žalované především nepodařilo prokázat, že by úkon odstoupení od smlouvy skutečně učinila, navíc jej však adresovala osobě, která nebyla oprávněna za žalobkyni jednat. K odstoupení od smlouvy tudíž nedošlo a žalované právo na vydání bezdůvodného obohacení nevzniklo. Pokud mělo vzniknout žalované z těchto důvodů, tedy pro nekvalitně provedené práce na vnější části budovy, právo na slevu, jde o pohledávku nejistou a neurčitou, která není ve smyslu § 1987 odst. 2 obč. zák. způsobilá k započtení. Okresní soud proto uzavřel, že žalobkyní požadovaná pohledávka ve výši 617 477,70 Kč nezanikla započtením a žalobě na její zaplacení vyhověl.
3. Proti rozsudku okresního soudu podala odvolání žalovaná. Namítala, že okresní soud připustil důkazy navržené žalobkyní po koncentraci řízení, ačkoliv k nim správně neměl přihlížet. Sedmidenní lhůta poskytnutá k doplnění důkazů okresním soudem je v rozporu s ustanovením § 118b odst. 1 o. s. ř. Žalobkyni marně uplynula již dříve soudem stanovená 30denní lhůta při jednání dne 20. 7. 2020. Soud naopak neprovedl důkazy navržené žalovanou. Navrženými důkazy mělo být prokázáno, že žalovaná odstoupila od předchozí smlouvy s žalobkyní ohledně kamenických prací. Okresní soud znemožnil žalované toto tvrzení prokázat. Pokud okresní soud odmítl námitku započtení s poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 5711/2017, pak jej jednak neinterpretovat zcela správně, jednak přehlédl rozsudek velkého senátu Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 684/2020, který předchozí závěry Nejvyššího soudu výrazně „poupravil“. Mezi účastníky byla uzavřena jen jedna smlouva a žalovaná svou pohledávku k započtení uplatnila hned zkraje řízení. Žalovaná nebyla spokojena s kamenickými pracemi, proto uplatnila slevu na sádrokartonových pracích. Okresní soud převzal bezdůvodně tvrzení žalobkyně, že šlo o dvě samostatné smlouvy o dílo. Šlo o smlouvu jednu, která byla ústní, a v jejím rámci byly prováděny všechny práce. Pokud již okresní soud dospěl k překvapivému závěru, že žalovaná od smlouvy platně neodstoupila, měl se zabývat otázkou práva žalované na slevu z ceny díla. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
4. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání uvedla, že její důkazní návrhy nebyly podány opožděně, neboť žalobkyně jimi reagovala na vyjádření žalované, která teprve při jednání dne

14. 9. 2020 zpochybnila právo žalobkyně na zaplacení zednických prací a za odvoz suti. To předtím nemohla žalobkyně tušit. Návrh důkazů byl podán v souladu s § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. Soud nepochybil ani tím, že neprovedl některé důkazy navržené žalovanou. Vysvětlil, že pro závěr o tom, že od smlouvy nebylo platně odstoupeno, postačí již jen samo tvrzení žalované, že odstoupení bylo adresováno stavbyvedoucímu pracujícímu pro žalobkyni, nikoliv však samotné žalobkyni. Pokud okresní soud neuznal právo žalované na slevu z ceny díla, nemělo smysl vyslýchat k této otázce znalce [REDACTED]. [REDACTED]. [REDACTED]. Okresní soud též správně nepřisvědčil námitce započtení. Kromě toho, že započítávaná pohledávka žalovaného není dosud ani splatná, není ani prokázána. K prokázání její existence by bylo třeba obsáhlého dokazování. Okresní soud proto správně považoval pohledávku za nejistou a neurčitou, kterou nelze ve smyslu § 1987 obč. zák. započítat. Žalobkyně navrhla potvrzení rozsudku.
5. Odvolací soud přezkoumal rozsudek okresního soudu z podnětu podaného odvolání, odvolání však neshledal důvodným.
  6. Odvolací soud má za to, že okresní soud vyvodil z provedených důkazů správné skutkové závěry a ty poté podrobil i odpovídajícímu právnímu hodnocení. Odvolací soud proto na odůvodnění rozsudku okresního soudu odkazuje a na základě odvolacích námitek žalované již jen opakuje, případně doplňuje následující.
  7. Lze souhlasit s okresním soudem v jeho závěru, že účastnice uzavřely postupně dvě ústní smlouvy o dílo. První se týkala prací na vnějším plášti budovy (fasáda a střecha), druhá interiéru (zednické a sádkartonářské práce). Rozsah prací provedených v interiéru budovy byl prokázán. V hodnotě 513 295 Kč žalovaná sama práce provedené žalobkyní uznala. Ve zbývajících částech 104 182,70 Kč byly práce na díle prokázány provedenými důkazy.
  8. Odvolací soud má za to, že se nejednalo o důkazy provedené v rozporu s pravidly tzv. koncentrace řízení. Žalobkyně navrhla důkazy k prokázání svého nároku již podáním z 12. 8. 2020 (zejména listinou nazvanou Soupis provedených prací za rok 2019 [REDACTED] a dále výsledkem svědka [REDACTED]). Mohla se tedy domnívat, že své důkazní břemeno unesla. Teprve při jednání dne 14. 9. 2020 žalovaná výslovně popřela právo žalobkyně na zaplacení té části díla, kterou provedli osobně [REDACTED] a [REDACTED]. Pokud dosavadní důkazy k prokázání této části nároku nepostačovaly, měl okresní soud ve smyslu § 118a odst. 3 o. s. ř. žalobkyni vyzvat k označení potřebných důkazů, a to bez ohledu na předchozí koncentraci řízení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 1829/2011 publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 59/2012). Žalobkyně soud v tomto ohledu předešla a sama ještě v rámci téhož jednání doplnění důkazů navrhla, přičemž soud jí k tomu dodatečně stanovil lhůtu 7 dnů. Takovou situaci je třeba postavit naroveň té, při níž by soud sám žalobkyni k doplnění důkazů vyzval a poskytl jí k tomu lhůtu. Jelikož žalobkyně doplňující důkazy ve stanovené sedmidenní lhůtě doplnila, nelze tento procesní postup považovat za porušení pravidel o koncentraci řízení ve smyslu § 118b o. s. ř.
  9. Vedle prací v hodnotě 513 295 Kč tak byly prokázány i práce a vynaložený materiál v hodnotě 104 182,70 Kč. Celkem tedy měla žalobkyně právo na zaplacení 617 477,70 Kč.
  10. Pokud jde o vzájemný zápočet provedený žalovanou, okresní soud mu správně nepřisvědčil. Především nebylo prokázáno, že by žalovaná od smlouvy platně odstoupila. Závěr o tom, že se tak nestalo, vyplývá již jen ze samotného výsledku jejího jednatele, který ani jednoznačně netvrdil, že při odstupujícím úkonu použil slovo odstoupení. Z takového vyjádření bez jakýchkoli dalších důkazů nelze dovodit, že slovní přednes jednatele žalované představoval svým obsahem projev vůle odstoupit od smlouvy. Navíc však byl tento projev adresován osobě, která nebyla oprávněna za žalobkyni jednat jako její statutární orgán, a tudíž vůči žalobkyni nebyl vůbec učiněn. Žalované tedy nevzniklo právo na vrácení bezdůvodného

obohacení (vrácení plnění poskytnutého z právního důvodu, který po odstoupení od smlouvy odpadl), a proto nemohlo být zápočtu takové její pohledávky přisvědčeno.

11. Stejně tak je tomu se zápočtem pohledávky z titulu slevy z ceny díla. Jak již správně uvedl okresní soud, zjištění, zda žalovaná má právo na slevu z ceny díla (spočívajícího v pracích prováděných na fasádě budovy), by vyžadovalo obsáhlé dokazování, které dosud nebylo ani zčásti provedeno. Není přitom pravda, že žalovaná uplatnila námitku započtení své pohledávky, spočívající ve slevě z ceny díla, hned zkraje řízení. Námitku započtení sice uplatnila již ve svém podání ze dne 11. 5. 2020, ta se ale týkala jen pohledávky na náhradu škody (ve výši 88 600 Kč). Při ústním jednání dne 20. 7. 2020 rozšířila žalovaná svou obranu o nárok na vydání bezdůvodného obohacení (ve výši 496 259 Kč) vzniklého odstoupením od smlouvy z její strany. Pohledávku z titulu slevy z ceny díla poprvé zmínila, aniž by vyčíslila její konkrétní výši a aniž by ji namítla k započtení, až v podání ze dne 19. 8. 2020. K zápočtu ji výslovně uplatnila až v závěrečném návrhu ze dne 19. 2. 2021. Nelze tedy přisvědčit argumentaci žalované obsažené v jejím odvolání, že námitku započtení týkající se jejího práva na slevu z ceny díla uplatnila hned zkraje řízení. Uplatnila ji naopak až v samém závěru řízení. Tím spíš bylo namístě hodnotit ji jako nejistou, zejména co do jejího skutkového základu. Právě pohledávku takového typu označuje stávající judikatura za nezpůsobitou k započtení ve smyslu § 1987 obč. zák. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 5711/2017, na jehož základních závěrech nic nezměnil ani rozsudek téhož soudu sp. zn. 31 Cdo 684/2020). V této souvislosti budiž poznamenáno, že mezi účastnicemi byly uzavřeny dvě smlouvy o dílo, a nejedná se tedy o situaci, kdy by obě započítávané pohledávky vycházely z téhož právního vztahu. Je možno pouze doplnit, že z žádného z uvedených rozhodnutí Nejvyššího soudu neplyne, že i kdyby obě proti sobě stojící pohledávky pramenily z jednoho právního vztahu (z jedné smlouvy), bylo by nutné považovat započítávanou pohledávku dlužníka za kompenzabilní, a to i v případě, jako je tento, kdy zápočet byl uplatněn až na konci řízení. Je třeba si povšimnout toho, že hovoří-li Nejvyšší soud o tom, že pohledávky plynoucí z jednoho právního vztahu by měly být považovány z hlediska § 1987 obč. zák. za započitatelné, relativizuje tento svůj závěr slovem „zpravidla“. Neznamená to tedy, že by tomu tak muselo být vždy. Posuzovaný případ, kdy jde o pohledávku co do skutkového základu velmi nejistou, která navíc byla uplatněna až v závěru řízení po skončení dokazování, představuje právě takovou výjimku z Nejvyšším soudem formulovaného pravidla.
12. Započitatelnosti pohledávky na zaplacení slevy z ceny díla brání navíc další okolnost, která spočívá v tom, že tato pohledávka se dosud nestala splatnou. Jednotlivé zmínky týkající se uvedené pohledávky obsažené v různých podáních žalované adresovaných soudu nelze považovat za přímou výzvu žalované vůči žalobkyni k poskytnutí plnění. Teprve výzvou k plnění adresovanou žalobkyni se mohla stát pohledávka na vrácení peněz z titulu slevy z ceny díla splatnou (§ 1958 odst. 2 obč. zák.). Je tak nutno přisvědčit žalobkyni, že pohledávka na slevu z ceny díla se dosud nestala splatnou a i z tohoto důvodu nebyla způsobilá k započtení (§ 1982 obč. zák.).
13. Přisvědčit nelze ani námitce, že okresní soud pochybil, jestliže neprovedl důkazy navržené žalovanou. Okresní soud tento svůj postup ve svém rozhodnutí řádně vysvětlil a odvolací soud jej shledává správným. Je proto nucen pouze zopakovat, že pokud nebylo prokázáno jednání, které by bylo možné kvalifikovat jako odstoupení od smlouvy, a pokud navíc takto označené jednání bylo adresováno osobě, která neměla oprávnění za žalobkyni jednat, nemělo smysl provádět dokazování k tomu, zda byly splněny podmínky k odstoupení od smlouvy. Tato otázka přestala být důležitá. Právě k ní se vztahovaly důkazní návrhy žalované.
14. Ze všech uvedených důvodů odvolací soud rozsudek okresního soudu jako správný potvrdil (§ 219 o. s. ř.).

15. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud na základě ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. V odvolacím řízení byla úspěšná žalobkyně, která tak má právo i na náhradu nákladů této fáze řízení. Odvolací náklady žalobkyně spočívaly v odměně za zastupování za dva úkony právní služby po 10 780 Kč (§ 7 bod 6. vyhl. č. 177/1996 Sb. – vyjádření k odvolání, zastoupení při jednání), dvou paušálních náhradách hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.), jízdném zástupce žalobkyně za cestu vykonanou osobním automobilem k odvolacímu soudu na trase Praha - Hradec Králové a zpět v celkové délce 240 km ve výši 1 369 Kč (§ 137 odst. 1 o. s. ř.), náhradě za promeškaný čas za 6 půlhodin po 100 Kč (§ 14 odst. 1 a 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a 21% DPH ve výši 5 067 Kč (§ 137 odst. 3 o. s. ř.). Celkem činily odvolací náklady žalobkyně 29 196 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek uvedených v § 237 občanského soudního řádu. Dovolání je třeba podat do dvou měsíců od doručení rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Okresního soudu v Trutnově.

Hradec Králové 21. září 2021

Mgr. Martina Borovcová v. r.
předsedkyně senátu